

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobkyň: a) H. N.
a b) L. V.
obou zastoupených Alexandrem Petříčkem, advokátem
se sídlem Chrastavská 188/27, Liberec 2

proti
žalovanému: **Státní pozemkový úřad**
se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. prosince 2018, č. j. SPU 438130/2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání několika účastníků (včetně žalobkyň) proti rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Liberecký kraj, Pobočky Semily (dále také jen „Pozemkový úřad“), ze dne 15. 6. 2018, č. j. SPU 012063/2018, a toto rozhodnutí potvrdil. Správní orgán I. stupně jím

schválil návrh komplexních pozemkových úprav v katastrálním území Vesec pod Kozákovem a v navazující části sousedního katastrálního území Loktuše podle zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemkových úpravách“).

II. Obsah žaloby a jejího doplnění

2. Žalobkyně uvedly, že jsou podílovými spoluvlastnicemi (každá jednou polovinou) pozemků p. č. X a X v k. ú. X (dále jen „Pozemky“). O vlastnictví k nim však v důsledku schválených komplexních pozemkových úprav přijdou, protože Pozemky se stanou součástí cesty schválené v plánu společných zařízení jako VPC 17. Ta do značné míry kopíruje současný pozemek p. č. X, který je fakticky obhospodařovanou loukou a žádný zpevněný povrch se zde nenachází. Projekt cesty VPC 17 vznikl dle žalobkyň od zeleného stolu, cesta vede prudkým svahem dolů, v zimních měsících bude obtížně sjízdná, jejím vznikem a užíváním dojde k záboru a erozi zemědělské půdy. V zamýšlené trase je potok, přes který by se musel vybudovat mostek, stejně jako by se musel vybudovat nový sjezd ze silnice v blízkosti domu žalobkyň. Vybudováním této cesty by navíc vznikla zkratka pro automobilisty směřující k úpatí Kozákova, což bude mít nepříznivé dopady na životní prostředí v dané lokalitě a ovlivní to její klidný a rekreační charakter. Zamýšlená cesta VPC 17 přitom není pro nic potřebná, ani pro přístup k zemědělským pozemkům, ani pro jejich obdělávání.
3. Pozemky představují jediný možný přístup k domu žalobkyň čp. X na st. p. č. X a k rozestavěnému domu žalobkyně b) na st. p. č. X. Ta si na dostavbu domu bude muset vzít hypoteční úvěr a s ohledem na pozbytí vlastnického práva k Pozemkům jí nemusí být poskytnut vůbec nebo v omezené výši.
4. Plánovaná cesta VPC 17 jde dle mínění žalobkyň proti principům zakotveným v § 2 zákona o pozemkových úpravách. Nezabezpečí přístupnost a využití okolních pozemků, zničí stávající zemědělskou půdu v délce 470 m (její povrch má být asfaltový), naruší CHKO Český ráj, zhorší životní prostředí projížděním motorových vozidel všeho druhu, zahloubením do terénu způsobí erozi zemědělské půdy.
5. Dle žalobkyň budou jejich Pozemky fakticky vyvlastněny, aniž by pro to existoval odůvodnitelný veřejný zájem. Přitom povinností žalovaného bylo zkoumat existenci veřejného zájmu na vzniku cesty VPC 17, což neučinil. Stejně tak nevážil na jedné straně zásah do vlastnických práv žalobkyň vyvlastněním Pozemků a na druhé straně sílu veřejného zájmu.
6. Navrhly proto závěrem, aby krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
7. V doplnění žaloby žalobkyně zopakovaly podstatu svých žalobních argumentů. Stávající stav je podle nich plně vyhovující a tvrzená potřeba nové cesty je za situace, kdy historicky v navrhovaném profilu cesta nevedla, podle nich jenom účelovým záměrem. Dnešní pozemek p. č. X, který je veden jako ostatní komunikace, v minulosti nepochybně takto využíván byl, ovšem cesta po něm nezasahovala do Pozemků. Snímky pozemkového katastru z roku 1910, katastrální mapy z roku 1990, aktuální katastrální mapy a geometrickým plánem z roku 1974 se snažily poukázat na to, že vyústění pozemku p. č. X (cesty na něm) vedlo přímo na silnici p. č. X, nikoliv přes Pozemky.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný zdůraznil, že vedlejší polní cesta označená v plánu společných zařízení jako VPC 17, byla jako součást plánu společných zařízení řádně schválena obecním zastupitelstvem. Návrh komplexních pozemkových úprav nevznikl od stolu, zhotovitelem byla osoba úředně oprávněná k projektování pozemkových úprav, která byla se situací v dané lokalitě plně seznámena. Na návrhu plánu společných zařízení se pak podílel jak sbor zástupců, tak k němu uplatnily stanoviska dotčené orgány státní správy.
9. Pokud jde o Pozemky, jejich návrh byl vypracován s ohledem na skutečný stav v terénu. Ohledně přístupu k domům žalobkyň odkázal na str. 9 napadeného rozhodnutí, kde se touto problematikou podrobně zabýval. Zdůraznil rovněž, že v případě žalobkyň byla dodržena všechna kritéria přiměřenosti vymezená v § 10 zákona o pozemkových úpravách. Dle jeho přesvědčení není napadené rozhodnutí ani v rozporu s § 2 téhož zákona. Návrh pozemkových úprav včetně schválení plánu společných zařízení byl proveden v souladu se zákonem.
10. Žalovaný proto navrhl závěrem, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Jednání soudu

11. Na jednání soudu dne 4. 2. 2021 zůstali účastníci řízení na svých stanoviscích. Pověřená pracovnice žalovaného uvedla, že s ohledem na technickou dokumentaci, která je součástí plánu společných zařízení, bude zvažovaná cesta VPC 17 široká zhruba 3 m + krajnice a její povrch bude šterkový, což byl požadavek Správy CHKO. Dodala, že vyústění cesty VPC 17 na silnici využívá dosavadní sjezd cesty vedoucí k domům žalobkyň. Bylo by tedy zcela neefektivní budovat sjezd samostatný jenom o několik málo metrů vedle. Uvedla také, že cesta VPC 17 bude ve vlastnictví obce. Žalobkyním tak v žádném případě nebude znemožněn přístup či příjezd k jejich nemovitostem. Součástí komunikace bude i odvodnění.
12. Pověřená pracovnice žalovaného ještě odkázala na protokol z místního šetření, který je založen ve správním spise. K tomuto místnímu šetření došlo dne 19. 9. 2012 v rámci přípravných prací v průběhu již zahájeného řízení o schválení komplexních pozemkových úprav. Odkázala na jeho obsah, neboť při tomto místním šetření se s žalobkyněmi řešila otázka napojení cesty VPC 17 na místní komunikaci. Tato cesta byla velmi významná pro obec Mírová pod Kozákovem, protože představuje spojnici mezi dvěma jejími osadami (mezi Vestcem a Prackovem).
13. Zástupce žalobkyň v reakci na přednes pověřené pracovnice žalovaného uvedl, že ony zmíněné osady jsou již dnes propojeny jinou komunikací. Žalobkyně mají obavy právě z toho, že povrch komunikace bude nakonec asfaltový, což bude mít ty dopady, které v žalobě popsaly. Obec přitom uvedenou historickou cestu po pozemku p. č. X v minulosti již vůbec nevyužívala, což je patrné z přiložených fotografií.
14. Zdůraznil, že pozemkové úpravy by měly sloužit zejména ke zpřístupnění zemědělských pozemků. V dané lokalitě však všichni vlastníci přístup ke svým pozemkům mají. Zemědělský zájem nevidí v tom, že cesta bude sloužit k propojení dvou osad. V souvislosti s tím poukázal na to, že jejich současná spojnice je podstatně delší. Tedy lze předpokládat, že v dané lokalitě dojde oproti současnému stavu k podstatnému zvýšení zátěže způsobené průjezdy motorových vozidel. Pokud jde o přístup k domům, pak pro

každého vlastníka je jistě příznivější, pokud jej má zajištěn po svých pozemcích. Přestože se bude jednat o pozemky obecní, vyvstává možný problém v budoucnu např. s tím, kdo bude a jakým způsobem tuto obecní cestu udržovat.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s"). O věci usoudil následovně.
16. Předně uvádí, že všechny nemovitosti, o nichž bude v tomto rozsudku pojednáno, se nacházejí v katastrálním území Vesec pod Kozákovem; nebude tedy již z toho důvodu tento údaj u označení nemovitostí dále uvádět.
17. Podstatou žaloby byla jedna jediná žalobní námitka. Žalobkyně nesouhlasily s tím, že polní cesta VPC 17, která tvoří součást plánu společných zařízení, bude ústít na současnou silnici na pozemku p. č. X v místech, kde ústí na silnici cesta vedoucí k jejich rodinným domům. A že v důsledku tohoto umístění dané komunikace pozbydou vlastnické právo k Pozemkům. S tím spojovaly různé důsledky – že ztratí přístup ke svým domům, že žalobkyně b) nemusí dostat hypotéční úvěr na dostavbu svého domu nebo jej získá v menší výši, že se lokalitě v důsledku vybudování cesty s asfaltovým povrchem zhorší významně životní prostředí, protože po cestě bude jezdit velké množství motorových vozidel, že dojde k zabránění a erozi zemědělské půdy. Vytýkaly danému řešení, že nerespektuje původní historickou trasu cesty po pozemku p. č. X, jak plyne ze starších map, neboť podle nich cesta dříve ústila na silnici o několik metrů vedle dnes plánovaného sjezdu, tedy nevedla po Pozemcích. A namítaly, že stavba této cesty vlastně není vůbec potřebná, protože současný stav je vyhovující, všichni vlastníci mají ke svým zemědělským pozemkům přístup, což je dle jejich přesvědčení hlavní účel pozemkových úprav.
18. Krajský soud považuje za vhodné na úvod svých úvah připomenout, že řízení o pozemkových úpravách je sice správním řízením, nicméně řízením velmi specifickým, a to s ohledem na jeho předmět (kde jde o změnu vlastnického práva a jiných věcných práv k pozemkům v řádech stovek případů), okruh účastníků (obvykle mnoho desítek osob) i jeho samotný účel. A je to právě účel řízení, který je pro posouzení věci určující. Řízení o pozemkových úpravách je totiž vždy vedeno ve veřejném zájmu a zahajováno je ex officio (viz § 2, § 6 odst. 1 až 3 zákona o pozemkových úpravách). Tento veřejný zájem je pak v uvedeném zákoně (viz § 2) definován tak, že jde zejména o zajištění podmínek pro zlepšení životního prostředí, ochranu a zúrodnění půdního fondu, vodní hospodářství a zvýšení ekologické stability krajiny, jakož i o vytvoření podmínek pro racionální hospodaření vlastníků půdy (zde se veřejný zájem setkává s jednotlivými partikulárními zájmy soukromými).
19. K povaze tohoto typu řízení se již v minulosti vyjadřoval opakovaně i Ústavní soud, a to např. v rozhodnutí publikovaném ve Sbírce zákonů pod č. 152/1998. Závěry uvedené v tomto plenárním závěru se sice vztahují k předcházející úpravě pozemkových úprav (viz zákon č. 284/1991 Sb.), jsou však použitelné i za účinnosti úpravy současné, neboť ta je vystavěna na stejných principech. Ústavní soud především konstatoval, že pozemkové úpravy nelze ztotožnit s pojmem vyvlastnění; ve své podstatě se jedná o hromadnou dobrovolnou směnu vlastnických práv dotčených pozemků. Jde nicméně o natolik

intenzivní zásah do stávajících vlastnických vztahů k nemovitostem, že při jeho realizaci je nutno uplatňovat ústavní kautely vyplývající z čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, které připouštějí vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva pouze ve veřejném zájmu, na základě explicitního zákonného zmocnění a za odpovídající náhradu.

20. Zcela souladně s tímto názorem se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku ze dne 21. 3. 2007, č. j. 5 A 27/2002 – 86. Zde (opět ve vztahu k předcházející úpravě) uvedl, že „z vlastního vymezení cíle a účelu pozemkových úprav plyne celková náročnost tohoto procesu, projevující se např. v tom, že se neaplikují lhůty podle správního řádu, jeho náklady platí stát, atd. Posouzení, zda bylo skutečně dosaženo cílů a účelu pozemkových úprav přitom nespadá jen do sféry jednotlivých účastníků, nýbrž celé společnosti, což se projevuje i existencí veřejného zájmu na provádění pozemkových úprav. Obdobně i z vlastního procesu schvalování návrhu pozemkových úprav plyne, že podle § 9 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách (nyní § 11 odst. 4) je rozhodující souhlas s navrženými pozemkovými úpravami vlastníky, kteří představují 2/3 výměry půdy dotčené pozemkovými úpravami (nyní souhlas vlastníků alespoň 60% výměry pozemků, které jsou řešeny ve smyslu § 2 zákona o pozemkových úpravách). V tomto případě však nezbyvá vlastníkům v menšině, než provedení pozemkových úprav respektovat. A to jednak proto, že souhlas dali vlastníci představující požadovanou většinu výměry zahrnutých pozemků, ale také s ohledem na veřejný zájem na provedení pozemkových úprav; především však i proto, že by podle požadavků přiměřenosti, vyjádřených v § 8 odst. 6 zákona o pozemkových úpravách (nyní § 10 zákona) ve spojení s § 12 nařízení vlády č. 4/2000 Sb. neměli být zasaženi na svých právech podstatným způsobem, neboť i k jejich prospěchu byly pozemkové úpravy plánovány a provedeny. I těmto vlastníkům má realizace pozemkových úprav přinést užitek, byť se sami můžou cítit poškozeni a znevýhodněni. Podmínky k racionálnímu hospodaření je třeba též posuzovat nejen z hlediska jednotlivých vlastníků, ale též k celku a ke všem vlastníkům. Nelze je posuzovat zcela jednotlivě a individuálně; racionálnější hospodaření, i s ohledem na zmíněný veřejný zájem, musí být většinové.“
21. Žalovaný tak v odvolacím řízení přezkoumává, zda obsah schváleného návrhu komplexních pozemkových úprav je v souladu se zákonem a zda byl přijat zákonem předvídaným způsobem. Není ale již oprávněn přezkoumávat vlastní obsah návrhu, tedy například problematiku konkrétního rozmístění navrhovaných pozemků v daném území apod. Tím by již nepřípustným způsobem ovlivnil a zasáhl do vůle vlastníků nemovitostí nacházejících se v daném území, která se projevila právě v tom, že jejich zákonem stanovená kvalifikovaná většina s konkrétní podobou návrhu komplexních pozemkových úprav souhlasila.
22. Vlastníci nemovitostí vstupujících do pozemkových úprav pak mají povinnost akceptovat nově nastolený stav, bylo-li ho dosaženo správným procesním postupem a byly-li současně dodrženy zákonem stanovené podmínky, omezení a regulativy. Samotný nesouhlas účastníka řízení s věcným uspořádáním nemovitostí ve schváleném návrhu pozemkové úpravy nemůže vést k závěru o nezákonnosti rozhodnutí o jejím schválení.
23. K přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí proto krajský soud přistoupil ve světle shora uvedených závěrů.
24. Předně považuje za vhodné zdůraznit, že žalobkyně v žalobě žádným způsobem nezpochybnily zákonnost postupu při schválení plánu společných zařízení, ani

zákonnost postupu při schválení návrhu komplexních pozemkových úprav. V tomto směru nevytkly správním orgánům žádné procesní pochybení. Netvrdily ani, že by v jejich případě nebyla dodržena kritéria přiměřenosti stanovená v § 10 zákona o pozemkových úpravách.

25. Jejich námitka směřuje toliko do posouzení vhodnosti umístění polní cesty VPC 17. Ze shora opakovaně popsanych důvodů tvrdí, že vznik této cesty je zcela nadbytečný, v důsledku toho v rozporu s § 2 zákona o pozemkových úpravách, případně že vyústění této cesty na silnici mělo být posunuto tak, aby nezasahovalo do Pozemků, což by prý bylo i v souladu s historickou trasou polní cesty, která v dané lokalitě v minulosti existovala, ale již mnoho let není užívána, takže na místě existuje fakticky lučina.
26. Z důvodů vymezených shora ale soud konstatuje, že nespokojenost žalobkyně se vznikem a konkrétním umístěním cesty VPC 17, coby jedné z částí plánu společných zařízení, nemůže být důvodem nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, a v důsledku toho ani předmětem soudního přezkumu. O konečné podobě návrhu komplexních pozemkových úprav totiž rozhodují sami vlastníci pozemků, které jsou do pozemkových úprav zahrnuty (viz shora).
27. Schválení plánu společných zařízení pak představuje v rámci schválení konečného návrhu komplexních pozemkových úprav ještě speciální proceduru. Zpracování a schválení plánu společných zařízení totiž návrhu nového uspořádání pozemků vlastníků předchází. Které objekty či prvky je nutno mezi společná zařízení zahrnout, definuje § 9 odst. 8 zákona o pozemkových úpravách. Není pochyb o tom, že dle písm. a) této normy mezi ně patří i polní nebo lesní cesty, mostky a podobně. Plánovaná polní cesta VPC 17 tedy nepochybně společné zařízení, tedy zařízení, které může v budoucnu sloužit prakticky všem obyvatelům daného území, představuje. Plán společných zařízení předkládá pozemkový úřad jednak k uplatnění stanovisek dotčeným orgánům státní správy, jednak je povinen s ním před předložením zastupitelstvu obce seznámit sbor zástupců nebo vlastníky, není-li sbor zvolen. Následně pak plán společných zařízení schválí (či neschválí) zastupitelstvo obce.
28. V případě jeho schválení je pak plán společných zařízení pro další průběh pozemkových úprav závazný a musí být respektován. To se projevilo i ve znění § 17 odst. 1 vyhlášky Ministerstva zemědělství č. 13/2014 Sb., o postupu při provádění pozemkových úprav a náležitostech návrhu pozemkových úprav, podle něhož při zpracování návrhu nového uspořádání pozemků se nepřihlíží k takovým požadavkům, které jsou v rozporu s projednaným plánem společných zařízení a stanoveným způsobem využití území.
29. Obsah plánu společných zařízení v tom směru, zda je umístění toho kterého společného zařízení potřebné či zda by nemohlo být provedeno jinak (do důsledků v posuzované věci dovedeno, zda polní cesta VPC 17 měla být do plánu společných zařízení vůbec zahrnuta, případně v jaké konkrétní podobě), proto nemůže být předmětem přezkumu správního soudu. Tím by totiž zcela nepřijatelným způsobem zasahoval do působnosti zastupitelstva obce. Jeho úkolem je přezkoumat, pokud to žaloba namítá, zda k jeho přijetí došlo v souladu se zákonem. Jak už ale uvedl soud shora, pochybení pozemkového úřadu při přijetí plánu společných zařízení žalobkyně nenamítaly. Ani pochybení při přijímání návrhu pozemkových úprav.
30. Pokud jde o vypořádání se žalovaného s odvolacími námitkami žalobkyně, které do značné míry kopírují námitky žalobní, odkazuje soud na str. 7 až 10 napadeného

rozhodnutí, kde se s nimi žalovaný podrobně vypořádal a to se závěry, se kterými se krajský soud v zásadě ztotožňuje.

31. Přesto však krajský soud považuje za vhodné se, byť v podstatě pouze obiter dictum, k tvrzením žalobkyní obsaženým v žalobě alespoň z části vyjádřit.
32. Předně krajský soud nemůže dát žalobkyním za pravdu, pokud namítaly, že důvodem pozemkových úprav je zpřístupnění zemědělských pozemků za účelem jejich řádného užívání. Účel a smysl pozemkových úprav je totiž mnohem širší, jak plyne ze znění § 2 zákona o pozemkových úpravách. Pozemkovými úpravami se mimo jiné zajišťuje rovněž zlepšení kvality života ve venkovských oblastech, k čemuž může přispět právě i vybudování různých společných zařízení, která umožňují zlepšení prostupnosti krajiny, zlepšení dostupnosti jednotlivých sídel v krajině, zlepšení vzájemné komunikace mezi nimi apod. Právě k tomu bude navrhovaná cesta VPC 17 jistě sloužit.
33. Se žalobkyněmi nelze souhlasit dále v tom, že by v důsledku schválení návrhu komplexních pozemkových úprav došlo k zamezení přístupu k jejich rodinným domům. Z obsahu správního spisu, který obsahuje i nové uspořádání pozemků, je zřejmé, že změna v přístupu žalobkyní k těmto nemovitostem bude spočívat pouze v tom, že po sjezdu ze silnice přejedou několik metrů nikoliv po pozemcích ve svém spoluvlastnictví, ale po tělese polní cesty VPC 17, která bude ve vlastnictví obce, veřejně přístupná. Po těchto několika metrech již budou pokračovat po svých pozemcích (nově označených jako pozemky p. č. X, X a X) stejně jako doposud.
34. Pozbytí vlastnictví k Pozemkům, jejichž výměra jenom o něco málo přesahuje 100 m², jistě nebude způsobitelné znemožnit či ovlivnit podobu poskytnutí hypotečního úvěru žalobkyni b). Vždyť ta vlastní či spoluvlastní v dané lokalitě vícero (a hodnotově významnějších) nemovitostí, jak je patrné z obsahu správního spisu, kterými případně může za úvěr ručit.
35. Se žalobkyněmi se soud nemohl zcela ztotožnit ani v tom, že vyústění cesty VPC 17 na silnici nekopíruje historickou trasu polní cesty vedoucí po pozemku p. č. X. Z příloh žaloby či doplnění žaloby (snímek pozemkového katastru z roku 1910, snímek katastrální mapy z roku 1990 či geometrický plán z roku 1974) nelze dle soudu zcela jednoznačně určit, že se původní vyústění této cesty na silnici Pozemkům zcela vyhybalo.
36. Obavy žalobkyní z budoucí podoby předmětné cesty a z negativních důsledků spojených s jejím využíváním se pak v současné době pohybují pouze na úrovni domněnek či spekulací. Žalobkyně coby vlastnice pozemků sousedících s tělesem této cesty budou mít v budoucnu jistě možnost se k těmto otázkám vyjádřit a ovlivnit je tak, aby nebyly např. v souvislosti s výstavbou cesty, provozem na ní či její údržbou překročeny limity dané veřejnoprávními předpisy.
37. Krajskému soudu proto nezbylo, než žalobu zamítnout, protože ji shledal nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

VI. Náklady řízení

38. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný se náhrady nákladů řízení při jednání soudu výslovně vzdal.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 4. února 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu